

[Winn-Hansen.]

sættelser, som den højtærede minister har foreslået, og vi håber på, at disse afgifts-nedsættelser ikke bevirker noget indtægts-tab for statens vedkommende; det er der jo en mulighed for at de ikke gør. Den anden del af den højtærede ministers forslag, åbningen af indskudsboderne, vil vi se på med megen skepsis. Men så har den højtærede minister jo altså også mulighed for at få 50 pct. af sit forslag igennem, og det skal man være tilfreds med i disse tider.

Axel Sørensen: Der er sideløbende med behandlingen af dette forslag fremkommet visse hentydninger om sportens omfang og udøvelse her i landet. Uden at komme nærmere ind herpå vil jeg gerne give udtryk for, at det er en forkert opfattelse af sporten i al almindelighed. Når vi kan samle så mange tusinde deltagere, er det, fordi ungdommen føler glæde ved udøvelsen som amatører, mens tilskuerne måske mere er af den anskuelse, at sporten burde være mere professionel. Vi har altså en tusindtallig skare, som søndag efter søndag samles på vore sportsbaner og idrætshaller, men jeg vil gerne her, inden jeg omtaler enkelthederne i forslaget, sige, at det er en fejl, at mange af dem, der tidligere virkede som idrætsledere i sports- og idrætsforeninger, føler sig tiltrukket af, at der betales mere for at være ungdomsledere på andre områder, mens idrætten må lide under mangel på amatøridrætsledere.

Det foreliggende lovforslag må ses på baggrund af, at man på den ene side gerne ser, at der bliver mulighed for at bevare den indtægtskilde, staten har af totalisatorspil, der i væsentlig grad hidrører bl. a. fra hestesporten igennem trav- og galopløb på dertil indrettede væddeløbsbaner. Der blev i 1958 efter henvendelse fra trav- og galopselskaberne til regering og folketing foretaget en nedsættelse af totalisatorafgiften på 10 pct., der, så vidt jeg husker, vedrørte vinder- og pladsspil, hvoraf halvdelen gik til spillerne og halvdelen til selskaberne. Denne ind-

rømmelse har i de år, der er gået siden, vist sig ikke at være tilstrækkelig for selskaberne over for de stigende omkostninger; således har hesteejernes udgifter i forbindelse med hesteholdet på banerne været udsat for fordyrelser i takt med den almindelige løn- og prisstigning. Selskaberne har i årene 1958, 1959 og 1960 til trods for en ihærdig indsats herimod haft et driftsunderskud på over 300.000 kr., mens de har måttet betale statskassen 17 mill. kr. i totalisatorafgift. Det vil sige, at hvis man ikke fra statens side vil tilgodese det nævnte forhold, være lidt imødekommende, vil hestesportens dage være talte, og statskassen vil være en ikke uvæsentlig indtægt fattigere.

Jeg tror, at vi er mange, der som allerede nævnt har oplevet hesten som ven og arbejdsfælle. Med sorg har vi set den forsvinde ud af det praktiske arbejde, fortrængt af mekaniseringen, og derfor må vi nøjes med gensynet med hesten på vore trav- og galopbaner og håbe på, at der kan skabes et grundlag for at bevare den.

Forslaget om nedsættelse af afgiften berører stærkest de små heste- og cykelvæddeløbsbaner, idet det foreslås, at totalisatorafgiften først beregnes, når indskudssummen overstiger 15.000 kr. pr. løbedag. Men derefter sker der ikke lempelser, før indskudssummen udgør mellem 150.000 og 425.000 kr. Inden for omsætninger af denne størrelse kan afgifts-nedsættelsen maksimalt komme til at andrage 5.000 kr. pr. løbedag. Da omsætningen på trav- og galopbanerne i Odense, Ålborg og Skive ligger under 150.000 kr. pr. løbedag, vil det sige, at de ikke vil få nogen som helst andel i denne afgifts-nedsættelse, til trods for at netop disse baner har så hårdt brug derfor. Man kunne derfor spørge, om det ikke ville være mere rigtigt og retfærdigt, hvis man lod de første 15.000 kr.s omsætning for alle hestesportsbaner være afgiftsfri.

Hvad angår ændringen til lovens § 6, der tilsigter at oprette indskudskontorer uden for de godkendte baners område, viser erfaringen og resultaterne fra Sverige, som